

Církev československá
husitská Kladno

Milí přátelé, bratři a sestry, čtenáři tohoto zpravodaje, pokoj Vám.

Čas běží, začíná listopad, kdy vzpomínáme na naše zesnulé. Vzpomínáme na ty, kteří již patří do Církve vítězné u Pána, zatím co my ještě patříme do Církve bojující, která s Jeho pomocí bojuje dobrý boj víry zde na zemi. Právě k tomuto boji víry potřebujeme vzájemnou podporu a modlitby. Jak na tom momentálně jsme? Jaké je naše místo v rodině, ve sboru, ve společnosti? Právě tomuto tématu bylo věnováno naše sborové soustředění. Přinášíme z něho úvodní zamyšlení, které připravil bratr farář Phanuel.

Slánský bratr farář Stanislav s námi letos nebyl. Jak jsme psali minule, jsou s manželkou v Pittsburghu. Dostala jsem však od něj milý e-mail, ze kterého si dovoluji citovat: *Dnešního dne mi přišlo několik gratulací k narozeninám. To mi dosvědčuje, že pouto mezi mnou a kladenským sborem víceméně trvá. ... Nepřestáváme se se Zuzkou přimlouvat za dobré pro tebe i pro vás všechny. Standa.* A co mi udělalo velkou radost – doufám, že i Vám, našim čtenářům – oba poslali příspěvky do Nahoru, včetně veršů k Památce zesnulých – Dušičkám:

Život smrti
heroicky vzdoruje
těla se vzpírají než
do urny je vsypou

Apoštolské kredo
vyznává těla vzkříšení
duch, duše i tělo
mají své vyznění

Stanislav

Kde stojím v rodině, ve sboru, ve společnosti?

Vy jste sůl země; jestliže však sůl pozbude chuti, čím bude osolena? K ničemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích. (Mt 5, 13–16)

Sestry a bratři, každý z nás je originál, jsme jedineční a neopakovatelní. Máme různé a někdy podobné schopnosti, ale zároveň máme své vlastní zkušenosti. A pokud jsme se znovuzrodili, máme každý jedinečný dar Ducha svatého. Ale tato obdarování nejsou pro nás, abychom se jimi chlubili a vyvyšovali se nad ostatní, ale jsou určené pro službu v rodině, ve sboru a ve společnosti, kde máme své jedinečné místo.

Náš Pán, Ježíš Kristus, zopakoval své pozvání, aby se každý z nás stal Jeho učedníkem. Život člověka se uskutečňuje ve vztazích. Církev je prostředí vztahů, v němž se sdílíme a rosteme v poznávání Boha. Každý svou aktivitou utváří život církve i její obraz v rodině či ve společnosti. Z rodiny čerpáme, ale též do ní investujeme. Každý člen rodiny má svůj díl odpovědnosti za kvalitu rodinného života. Živé společenství církve, ve kterém je zakoušena láska, přitahuje druhé a je základem veškeré evangelizace. Na dnešním soustředění se máme dívat právě na to, kde stojíme my jako věřící, ať je to v rodině, ve sboru, nebo ve společnosti. Jaké jsou povinnosti nás jako Božích dětí? Co nám říká Písmo?

První povinností, která vyplývá z našeho členství v Boží rodině, je služba druhým. Jsme povinni pokládat druhé za přednější než sebe a sloužit jim: *Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal. (1 P 4, 10) A tak dokud je čas, číňme dobře všem, nejvíce však těm, kteří patří do rodiny víry. (Ga 6, 10)* Zaměříme se však na úvodní známý text z Matoušova evangelia (Mt 5, 13–16). Boží slovo nás vybízí, abychom byli solí. Sůl chrání před zkažením. Máme být světlem. Světlo umožňuje nacházet cestu a nežít v chaosu a destrukci. A Ježíš říká, že pokud budeme světlem a solí, lidé uvidí naše dobré skutky a vzdají slávu Bohu. **Takže naším úkolem v rodině a ve společnosti je být solí a světlem a dělat dobré skutky.**

Dobré skutky jsou zásadní pro náš duchovní život. Někdo třeba řekne, že dobré skutky nepotřebujeme pro své spasení – ale naše dobré skutky jsou důležité pro spasení druhých. Když je druhí uvidí, vzdají slávu Bohu. Vyzývá nás k tomu i apoštol Pavel: *V konání dobra neumdlévejme; neochabneme-li, budeme sklízet v ustanovený čas. (Ga 6, 9)*

Jsme povoláni k tomu, abychom přinášeli slanost a světlo tomuto světu. Jak konkrétně tedy udržovat společenství kolem nás slané a světlé? To je klíčová otázka. Jak svítit a jak solit, aby nás bylo vidět, aby to vedlo k oslavě Boha? Ona může být sůl jen ve slánce a světlo pod nádobou. Ale Ježíš říká, že ta slanost musí ovlivňovat druhé, naše světlo musí svítit druhým. Nestačí mít světlo a slanost ve svém srdci. Nestačí mít světlo a slanost v kostele. Musí to být venku. Jak to máme dělat? Jak to dělat, aby lidé viděli naše světlo a ochutnávali naši slanost?

Pokud chceme být světlem a solí tomuto světu, musí být naše srdce neustále proměňováno Kristem. Jen

tehdy, když Bůh v nás pracuje a působí změnu, jen tehdy můžeme být solí a světlem.

Chtěl bych ukázat na oblasti, ve kterých musíme být Kristem proměňováni jako jednotlivci i jako církve, abychom poznali, kde máme stát ve sboru, v rodině i ve společnosti.

Za prvé, musíme mít pokornější srdce. Pokud nám jde o to, abychom našemu okolí byli světlem a solí, pak potřebujeme být vůči tomu okolí pokornější. Často jsme křesťany, kteří jsou velmi pyšní. Jsme pyšní na to, že my víme, kde je pravda. Jsme pyšní na to, že my patříme Kristu, a povyšujeme se nad nevěřící lidi. Ale to od nás Bůh nechce. Musíme být evangeliem znovu a znovu pokořování. Vždyť my věříme pouze proto, že si nás Bůh vyvolil. My věříme jen proto, že se nám dostalo obrovské milosti. Nevěříme proto, že jsme inteligentnější než druzí. Nevěříme proto, že jsme byli lepší. Dnes věříme a patříme Bohu jen proto, že On se smiloval. Věříme, protože On byl dobrý. Chápeme smysl života, protože On zasáhl naše životy. Víme, jaká budoucnost čeká toto lidstvo jen proto, že On se nám zjevil a ukázal svůj plán. A evangelium nám to připomíná a my nutně potřebujeme více pokory ve vztahu k těm, kdo nevěří. Hrdost, pýcha a povýšenost tu nemá žádné místo. My jsme ti žebráci, kterým se dostalo milosti.

Za druhé, musíme mít odvážnější srdce. Mluvili jsme o pokoře. Ale samotná pokora není dostatečnou solí a světlem. Je třeba přidat srdce, které je stále odvážnější. Věřící člověk z Boží milosti pochopil základní principy tohoto světa. Věřící člověk ví, že hřích degeneruje, deformuje, ničí, rozbíjí Boží stvoření, Boží principy. A věřící člověk potřebuje odvahu, aby se této degeneraci vzepřel. Ta odvaha je Božím darem, který Bůh dává těm, kdo žijí evangeliem. Pokud nás evangelium proměňuje, pak budeme nejen pokorní, ale také odvážní. Budeme odvážní, protože máme co nabídnout.

Vzpomínám si, jak mi jeden člověk vyprávěl, jak mu imponovala jistá skupina křesťanů. Cítoval je a říkal, že oni jsou velmi pokorní a uvědomují si, že nemají dnešnímu světu co nabídnout. K tomu vás určitě nevybízáím. Ano, potřebujeme pokoru a respekt, ale z druhé strany odvahu, protože máme co nabídnout. Máme neměnné evangelium, které osvobozuje v každé době a je úžasnou nabídkou pro každého člověka. A tak můžeme a musíme být odvážní, protože máme Boží slovo, které nám ukazuje pravdu v Ježíši Kristu. Pán Bůh chce, abychom tu odvahu použili k přinášení evangelia do této společnosti.

Prvním krokem odvahy je, že se nesmíříme s tím, že lidé neznají Pána Ježíše jako svého Spasitele. Z této odvahy vyplývá misie a evangelizace. Nicméně jsou tady i další rozměry. Potřebujeme odvahu, abychom této společnosti přinášeli Boží principy. Potřebujeme odvahu, abychom nazývali zlo zlem a nepravost nepravostí. Nemáme na všechno rezignovat a propadnout apatii. Křesťan není ten, kdo sedí

a nadává na politiky. Křesťan se ptá: *Bože, co chceš, abych v této situaci dělal já?*

Křesťan je ten, kdo s odvahou i s pokorou navrhne, aby se na pracovišti některé věci dělaly jinak, protože jsou nemorální. Křesťan je ten, který s pokorou a odvahou ukáže na nezastupitelnost rodiny a bude hledat cesty, jak pomoci společnosti, aby to pochopila. Křesťan je ten, který ukáže na to, že každý má právo na život, ať je to plod v těle matky nebo nemocný dědeček. Křesťan je ten, kdo bude rozbíjet mentalitu spotřeby a kdo bude ukazovat na hladovějící zástupy. Křesťan je ten, který bude učit lidi vděčnosti a štědrosti. Křesťan se ozývá s pokorou, ale zároveň s odvahou a rozhodností. Možná se nedostaneme do večerních zpráv nebo do sněmovny. Ale tyto hodnoty můžeme předávat při rozhovorech ve sboru, v rodině, na pracovišti, ve škole.

Za třetí bych zmínil, že potřebujeme mít obětavé srdce. Dovolte, abych tuto myšlenku uvedl textem apoštola Pavla: *Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. (Ř 5, 8)* Celé křesťanství stojí na tom, že Kristus se obětoval za hříšné. Celé křesťanství stojí na tom, že Kristus vzal na sebe hřích druhých. Proč? Udělal to z lásky k hříšníkovi. A my Jej máme i v tomto následovat. Pokud evangelium působí v našem životě, tak naše místo, ať už je to ve sboru, v rodině nebo ve společnosti, bude tím místem, kde se obětujeme pro druhé. Můžeme být pokorní a dokonce i odvážní, ale svědectví církve bude bez slanosti a bez světla, pokud nebude doprovázené schopností něco dělat, obětovat se pro druhé. Pokud si říkáme křesťané, pak máme následovat příklad Ježíše Krista a přinést do rodiny, do sboru i do společenství světlo a slanost tím, že přineseme oběti. Samozřejmě, naše oběti nepřinesou světu spasení. Naše oběti ukáží světu Krista.

Dovolte svědectví jedné sestry. Slyšela, že jednou náš bývalý bratr patriarcha Špak zapomněl tašku na nádraží a zloděj mu ji ukradl. Poté se modlil k Pánu Bohu, aby mu odpustil, že dal tomu zlodějovi příležitost spáchat zlo.

Evangelium nás proměňuje a staví na pravé místo ve společnosti, pokud máme lásku po vzoru Kristově a jsme připraveni přinést oběti. Evangelium působí, že přijímáme vinu místo stálého hledání jiných viníků. Evangelium působí, že lidem sloužíme, místo abychom je zneužívali. A takovým způsobem se stáváme světlem a solí, které nejsou jen pod hrncem a ve slánci. Takovým způsobem máme vstoupit do společnosti.

Srdce, které je proměňováno evangeliem, to je základ toho, jak být světlem a solí ve společnosti. Když naše srdce bude proměňováno evangeliem, budeme pokorní, odvážní a obětaví. A když takoví budeme, bude tady slanost a světlo. A když tady bude slanost a světlo, pak díky Boží milosti najdeme pravé místo v rodině, ve sboru a ve společnosti a lidé uvidí naše dobré skutky a vzdají slávu Bohu. Toužíte taky vidět,

kde stojíte v rodině, ve sboru a ve společnosti, aby lidé vzdali slávu Bohu? Já po tom moc toužím a modlím se za to. Spojme se v tomto úsilí. Amen.

Phanuel Osweto, sborové soustředění 24. 9. 2016

Ze života sboru

První dětská skupinka v tomto školním roce byla hojně navštívená, děti uslyšely o prvním zázraku Pána Ježíše na svatbě v Káni Galilejské – proměnění vody ve víno.

Tomuto tématu byly pak věnovány i další neděle, děti sázely kytky pro výzdobu kostela na svatbu a učily se píseň faráře Svatopluka Karáska právě o svatbě v Káni, kterou na závěr zazpívaly v kostele při bohoslužbách poslední zářijovou nedělí.

Třetí nedělí v září jsme společně děkovali za ty, kteří se v září narodili (a přišli na bohoslužbu): Kryštof a Jarmila Chytilovi a Míra Gabčo.

Hlavní zářijovou akcí bylo sborové soustředění 24.–25. září ve Smečně, kterým jsme chtěli navázat na prospěšné víkendové pobyty před lety, kdy se společenství vytvářelo. Při těchto pobytech jsme právě zažívali, že není jednoduché být spolu, že dávat přednost jeden druhému se musíme teprve učit. A tak i naše mladší generace by měla mít častější možnost být spolu po delší dobu. Bratr Phanuel připravil k diskusi biblické zamyšlení (viz úvod tohoto zpravodaje). Děti měly svůj vlastní program, tématem bylo podobenství o dvou stavitelích. Postavily při tom pěkný dům z kostek lega, se kterým jsme se pak všichni vyfotili.

Počasí nám opět přálo, na odpolední vycházce příjemně svítilo slunce, škoda jen, že na přenocování

nás zůstalo málo. Tak snad příště! Stejně si ve svém příspěvku povzdechl i bratr David, který nám o svých dojmech ze soustředění podle mého moc pěkně napsal. Děkujeme!

Na biblických hodinách jsme dokončili výklad knihy proroka Ámose a začali probírat Markovo evangelium. Nenechte se o to připravit a přijďte!

První říjnová neděle je už tradičně věnována modlitbám za Izrael. O této mezinárodní aktivitě, kterou zaštiťuje ICEJ, přinášíme v samostatném příspěvku zprávu bratra Karla Sedláčka, výkonného ředitele ICEJ.

Třetí říjnovou nedělí se konala dětská bohoslužba, na kterou přijeli i bratři a sestry z Tuchoměřic. V této obci slouží při svém civilním zaměstnání bratr farář

Petr Vopálka. V letošním roce ji dostal k administrování náš bratr farář Osweto. V tamějším kostele se momentálně opravuje strop

a není možné se tam scházet. V Kladně jsme spolu s tuchoměřickými vytvořili moc milé společenství. Děkovali jsme společně za ty, kteří se narodili v říjnu: Ester, Valentýna a Petr Chytilovi, z Tuchoměřic Maruška Vopálková. Oba bratři faráři jim požehnali a na prodloužené jsme pak ještě dlouho pobýli...

Ve středu 26. října se uskutečnila skvělá a hutná přednáška *Židovské tradice a zvyky*. Přednášela členka katedry biblistiky a judaistiky HTF UK ThDr. Pavla Damohorská, Th.D. Přednášející nás provázela tématem téměř bez zastavení přes dvě hodiny. Doktorka Damohorská je spoluautorkou stejnojmenné knihy, kterou dala k dispozici do sborové knihovny. Potěšilo nás, že přišlo hodně zájemců i mimo náš sbor a že se objevilo hojně dotazů.

Jarmila Chytilová

Sborové soustředění ve Smečně

V sobotu 24. září se konalo sborové soustředění ve Smečně. Do posledních okamžiků jsem však nevěděl, zda se ho budu moci zúčastnit. Nakonec to přeci jen vyšlo a jsem za to moc rád, protože sborových akcí tohoto druhu není přes rok mnoho – a tahle se obzvláště povedla.

Brzy ráno jsem tedy vyrazil autem z Plzně, kam jsem se na konci srpna přestěhoval z Pardubic. Cesta proběhla hladce, jen jsem se trochu opozdil. Na kladenském náměstí Svobody jsem měl ještě vyzvednout bratra Zdeňka Kolářského. Zdeněk však na to, že ho mám v půl deváté vyzvednout, zapomněl, a už se zrovna chystal sednout na autobus MHD a vrátit se domů. Moje Fifinka (vínový to Forman) však zákeřný autobus č. 5 MHD Kladno svižně předjela a Zdeňka ze spárů světského prostředí vytrhla ☺. A tak jsem do Smečna nepokračoval sám, ale vedle mne seděl bratr, který mi v mnohém připomíná mého plzeňského dědečka – stejná předválečná generace narozená před mnichovskou zradou, podobné vzpomínky z dětství v závěru války (kterým – a nejen těm – moc rád naslouchám), stejná dědečkovská zapomnětlivost i podobně osobitý humor a konečně nám mužům tak blízká takřka komická „tragičnost bytí“ podzimu života. Je úžasné, jakou pokladnicí

vzpomínek, moudrosti a životních zkušeností jsou právě tyto bratři, tyto sestry, naši dědečkové, naše babičky. Vážme si jich – stejně jako třeba děti jsou nepostradatelnou součástí církve, jedním z údů těla Kristova. Co by to bylo za sbor bez dědečků a babiček? Sbor plný mladých lidí? Nebylo by to stejně podivné a ochuzené jako sbor bez dětí, mládeže nebo střední generace? Mužů nebo žen? Pravda, já vím, církev má teď spíš problém přitáhnout mladé... Stejně jako na jaře – při cestě do Peruci – moje navigace v mobilu navigovala úplně jinam, než kam měla, ale nakonec jsme i my dorazili v pořádku do Smečna. Hned za námi zaparkoval se svojí posádkou Phaniel, který byl chvíli naší plechové slečně v patách. Po přivítání v Domě rodin Kolpingovy rodiny Smečno (pan Kolping nás ostatně vítal už o letní dovolené v Blansku) a ztišení začal s menším zpožděním program. Všichni jsme se představili a krátce pohovořili o tom, odkud jsme, kde pracujeme, případně i o našich aktuálních starostech a problémech, životních příbězích. Také jsme se modlili. Tématem soustředění bylo: *Kde stojím v rodině, ve sboru, ve společnosti*. Phaniel přečetl své zamyšlení na toto téma, poté následovala diskuse.

Myslím, že přestože se jedná o velmi důležité – ba stěžejní – téma, církev má poněkud zábrany o něm hovořit. A když už, tak spíše v povrchní, obecné rovině. Snadno se nám hovoří o tom, kde máme *obecně* místo jako křesťané ve společnosti, ale co každý z nás jednotlivě? Sám za sebe!? Bez schovávaček za ostatní? A jak ten můj díl puzzle zapadne do celkového obrazu společnosti? Máme ty své „bubliny“ (nic proti soukromí, ale nevytváříme si v sobě někdy jakási ego ghetta?), přes které se bojíme pouštět věci a podněty ven i dovnitř... bojíme se dát v církvi najevo to či ono, protože to už se dotýká „té naší“ víry, naší podstaty, nás samých, našich životů... v církvi, která je jedním tělem... Pozůstatek komunismu v nás? Jen místo víkendových úprků do chatových osad útěk do nás samých? Abychom neotravovali někoho svými problémy, neupozorňovali na sebe, splynuli s proudem, nestávali se zranitelnými? Nebo je to naopak nezájem o druhé? Nebo obojí? Jak to s námi je? Jak to s Tebou je, bratře, sestro? Za Tebe osobně. Ježíš přece nabízí vztah každému jednotlivému člověku, osobní vztah. Mluvíš s ním o svém místě v rodině, v Jeho církvi (nevěstě Kristově), ve společnosti? Ptáš se po jeho vůli? A jak vnímá Tvé místo okolí? A co Ty na to? ...

Při naší diskusi mne pak zvláště zaujala sestra Stáňa svojí úvahou o „páchání dobra“. Sestra Stáňa je ve sboru proslulá dvěma věcmi: přímluvnými modlitbami za větší počet mužů ve sboru a svojí upovídáností, kterou na tomto soustředění vyřešila náplastí ☺. Prý to je řešení obvyklé.

Po diskusi, obědě a posezení na terase, následovala odpolední procházka k prameni Fr. Prokeše a ke Šternberskému rybníku. Počasí bylo příjemné –

prožívali jsme jeden z posledních dnů letošního babího léta. Sluníčko, první barvy podzimu, ale přece ještě léto. A tak i procházka byla příjemná. Nejen díky počasí. Kdy jindy se ve sboru můžeme vzájemně poznávat a hovořit spolu – ne jen kratičce jako po nedělních bohoslužbách nebo při poněkud překřížených „prodloužených“ – a o všem možném? Snad poprvé jsem si delší dobu povídal s „upovídanou“ sestrou Stáňou – snad to nebyl jen můj monolog ☺, bratrem Tučanem, Jarmilkou Chytilovou nebo jejím synem Jiřím, který je shodou okolností farářem „v té mojí“ Plzni. A také se o nich něco dozvěděl, byť třeba jen střípky jejich životních příběhů. Nakoukl alespoň na okamžik do jejich „bubliny“, jejich míst v rodině, sboru, společnosti... Jediný, kdo mně ještě na té cestě chyběl, byl bratr Kolářský. A jak rozmanité byly naše rozhovory. Jsme si zase o kousek blíží. V tom vidím úžasný přínos sborových akcí. Nebo snad žijeme své křesťanství jen o nedělích?

Po procházce jsme trávili čas na zahradě domu. Někteří vtípně seděli „u bot“ přímo ve vchodu domu, na tvrdých lavicích na přezouvání. Inu, když je vám hezky, nezáleží na tom, kde sedíte – tady paradoxně asi na nejnepohodlnějším místě v celém tom velkém, krásném a pohodlném domě. Na chvíli jsem se šel projít s Kubrovými po centru Smečna (prohlédli jsme si originálně zpracovanou farní nástěnku ŘKC), pak jsem se od nich trhl (šli posedět do hospůdky) a šel zpět do domu. Na terase jsem si s Phanuelem povídal o problému nadužívání informačních technologií u dětí (tablety, mobily apod.), následovala večere (tu jsem ani neplánoval, protože jsem už jen čekal na bratry, až povečeří, abychom vyrazili zpět do Kladna – a přece jsem odešel sytý). Zvláštní to shoda – na sborové dovolené se mně stalo to samé – tehdy jsem si nechtěl dát v restauraci oběd a pil jen své malé pivo, když mi najednou od vedlejšího stolu přinesli polévku, pak přistál dezert na cestu...

Tím bych své pojednání asi i ukončil – byl jsem hladový a odešel jsem sytý. Zážitky i jídlem. Potravou pro ducha i pro tělo. Byl jsem ztracený, byl jsem nalezen. Je zač děkovat. Není to samozřejmé. Škoda, že jsem nakonec nepřespál, nechtělo se mi odjet... Dá-li Pán, tak příště. Už byla tma, když jsem s bratry Kolářským a Tučanem vyrazil na cestu do Kladna... Fifinka nás, navigována Boží milostí, dovezla v pořádku do našich dočasných pozemských příbytků...

Pane Ježíši Kriste, děkujeme Ti, že jsme spolu mohli být tento krásný den, za to, že jsi byl přítomen svým svatým Duchem, v našich bližních i v kráse stvoření kolem nás. Prosíme Tě, nedopusť, abychom se od Tebe vzdálili. My naroubovaní, ty náš kmen. Pane, smiluj se nad námi a veď nás svým svatým Duchem. Chvála Tobě, Pane! Amen.

David Danielčák

Výlet do Roztok

V září rozeslala sestra vikářka do obcí svého vikariátu pozvánky na nedělní odpoledne pro děti na farní zahradě. Program vypadal zajímavě, a tak jsme se tam s manželem, Kamilou a dětmi vypravili.

V Roztokách připravují tuto *Zahradní slavnost* každý rok, je otevřená veřejnosti. Zahradu tam mají velkou a krásnou, jako stvořenou pro setkávání a dětské hry. Přestože jsou naše děti už poměrně zhýčkané, pokud jde o zábavu, chytly se okamžitě. Z kartónu vyráběly štíty, meče, prapory a připravovaly se na bitvu o hrad. Malování erbů na štíty a vlajky jim vydrželo snad dvě hodiny.

My s manželem jsme tak trochu reprezentovali Kladno a byli jsme moc pěkně přijati. Povíдали jsme si s roztockými a cítili jsme se jako doma. Zahradní slavnost navštívil i místní starosta.

Předseda rady starších měl zájem být s námi v kontaktu, zvláště měl zájem o akce pro děti. I my jsme se večer vraceli domů plní radosti ze setkání a naděje, že to nebylo naposledy. Byl to požehnaný čas.

Eva Bodláková

Můj krátký pobyt v Keni

Letos v červnu jsem mohl po dvou letech opět navštívit svoje rodiště – Keňu. Cesta do Keni je pro mě vždy obrovská příležitost se sejt se svými nejbližšími, kteří žijí tisíce kilometrů ode mne. Těšil jsem se, že uvidím svou maminku a další sourozence. Maminka, která se na mě vždycky oprávněně těší nejvíce, byla těsně po úrazu a na několik dnů musela zůstat v nemocnici. Moje návštěva ji tak velice povzbudila po takovém neštěstí. Děkovala za modlitby a přijala pozdravy z České republiky. Není snadné popsat všechno, co jsem v Keni prožil během své návštěvy. Na druhou stranu se cítím vděčný za to, že mám už ve svém životě dva domovy, tady v Kladně, kde dnes žiju, a v Keni, kde jsem se narodil. Je to Boží milost, mít dvě krásné rodiny kolem sebe, a tak děkuji Pánu Bohu za vás všechny.

Když jsem v Keni, ani moc volno nemám. Jak už mnozí víte, v roce 2010 jsem tam založil charitativní projekt *Afrika Africe*. A tak jsem svůj pobyt využil jako příležitost dohlížet i na naše programy. V tomto roce už náš projekt slaví šest let od svého založení. Je

to obrovský úspěch, neboť původně jsme měli v plánu projekt rozvíjet jen čtyři roky. Avšak, jak často říkám, Boží cesty jsou nevyzpytatelné, a jen Bůh ví, jak skončí to, co my lidé začínáme.

Během své návštěvy v Keni jsem zorganizoval slavnostní ukončení našich počítačových kurzů s celkem 23 absolventy. Těmto šťastným mladým lidem se tak otevřela zcela nová životní kapitola; někteří díky nově nabytým znalostem již dokonce získávají místa v různých pracovních oborech. Celkem probíhají v Keni čtyři programy projektu *Afrika Africe*: Počítačové kurzy, podpora dětského domova, adopce na dálku a základní studium. Realizovat takovýto projekt a najít lidi, kteří mají zájem podpořit znevýhodněné, pocházející z jakéhokoliv prostředí, stojí veliké úsilí. Při této příležitosti bych rád vyjádřil svůj vděk všem, kteří na tento projekt přispívají.

Phanuel Osweto

Den modliteb za pokoj Jeruzaléma

Milí bratři, milé sestry, velmi Vám děkuji za Vaše zprávy o modlitbách v rámci celosvětového Dne modliteb za pokoj Jeruzaléma. Vnímáme jako požehnání pro tuto zemi, že křesťané v České republice jsou součástí tohoto hnutí již více než 10 let. Nedávno jsem se vrátil z Jeruzaléma a posílám Vám zpětnou vazbu – výtah ze zprávy, kterou jsem 3. 10. 2016 odeslal na celosvětové ústředí tohoto modlitebního hnutí.

1. Celkově se zúčastnilo Dne modliteb za pokoj Jeruzaléma více než 1 400 křesťanů v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, což představuje zhruba 20% nárůst oproti minulému roku.

2. O účasti jsem dostal zprávu z 11 denominací: Apoštolská církev (pět setkání na různých místech), Křesťanské společenství (čtyři setkání), Církev bratrská (dvě setkání), Církev nových začátků, Církev československá husitská, Křesťanské centrum Sion, Křesťanské centrum víry, naděje a lásky, Bratrská jednota baptistů (dvě setkání), Církev adventistů sedmého dne, Slovo života a Armáda spásy.

3. Modlitby se konaly na 19 různých místech: Praha (čtyři místa), Kladno, Český Těšín, Veselí nad Lužnicí, Olomouc, Ostrava, Hradec Králové, Frýdek Místek, Jirkov, Hrachovec, Valašské Meziříčí, Trojanovice, Hranice na Moravě, Česká Lípa, Turnov, Brno.

4. Velmi Vám doporučuji si poslechnout přímý přenos Českého rozhlasu stanice Vltava z bohoslužeb Apoštolské církve v Praze-Štěrboholích: <http://www.rozhlas.cz/nabozenstvi/bohosluzby/zprava/bohosluzba-apostolske-cirkve-z-modlitebny-v-praze-sterboholic--1656107> Významná část této bohoslužby, právě ze dne 2. 10. 2016, je věnována v přelomovém kázání Radka Hejreta Jeruzalému. Jde stále o aktuální, celosvětový spor o statut tohoto města, který zasáhl v posledních týdnech i ČR. Při bohoslužbě nechybí

ani modlitby a zvuk biblického hudebního nástroje – šofaru.

S radostí a vděčností za Vás a za rozšiřující se počet bratrů a sester v ČR modlících se za pokoj Jeruzaléma Vás zdravím srdečně

*Karel Sedláček, národní koordinátor
Dne modliteb za pokoj Jeruzaléma*

Nepřátelé srdce

Nakladatelství Návrat domů vydalo v loňském roce knihu „**Nepřátelé srdce**“ od **Andyho Stanleyho**. Jeho otce Charlese Stanleyho mnozí z nás znají z vysílání TWR, odkud nás po mnoho let obdarovával svými duchovními myšlenkami. Vždy jsem užasla nad rozsáhlostí, hloubkou a biblickou pravdou v každém tématu.

Když se mi dostala Andyho knížka do ruky, předem jsem ji tak trochu odsoudila s názorem – s jakýmkoli asi tématem může přijít, když už jeho otec téměř všechno vyčerpá. Jak jsem se mylila!

Autor se zaměřil na své i naše srdce. Nejdříve se dívá na biologické srdce, které potřebuje ke své funkci průchodnost tepen a veškerého cévního potrubí. Říká, že náš duchovní život, který si ukládáme v srdci, též trpí zablokovaním a neprůchodností. Způsobují to jeho nepřátelé, které narušují naše vztahy, rodinný život, kariéru i přátelství. Stanley se dívá do svého a našeho srdce a ukazuje nám čtyři překážky: vinu (dlužím ti), hněv (dlužíš mi), chamtivost (dlužím si) a žárlivost (Bůh mi něco dluží). Svou vírou a osobní zkušeností učí novým postojům a vede čtenáře k pochopení sebe a možnosti uzdravení bolavých vztahů. Je přesvědčen, že pokud naše srdce bude vystavováno pronikavému světlu Boží pravdy, dostane se nám i zaslíbení. Drží se citátu z Bible: *Dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Vezmu vám z těla srdce z kamene a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha ... (Ezechiel 36, 26–27)*

Nejenže dospělému čtenáři je odhalen stav jeho srdce, ale také se setká s velkým důrazem na to, jak je důležité vést děti již od útlého dětství tak, aby svým emocím rozuměly a uměly s nimi zacházet. Roztomilá a velmi poučná je pasáž, kde Stanleyho malý synek pochopil a usilovně pracuje na očištění svého „zbídačeného“ srdce.

Knihy mě obohatila a doporučuji k přečtení.

Anna Lukavská

Z Pittu do Kladna

Milí přátelé, pro ty z vás, které to zajímá, posíláme pár slov o našem americkém životě.

Dostala jsem stipendium na výzkum toho, jak fungují univerzitní hudební soubory, a hlavně jak fungují mimo univerzitu. Tohle téma se mi zdá důležité i pro české prostředí, a pokud někoho zajímá, řeknu mu o tom víc po návratu. Ještě zajímavější ale může pro leckoho být původ mého stipendia. Centrem

University of Pittsburgh je 42patrová Katedrála učení. Tahle obrovská budova se stavěla na přelomu 20. a 30. let 20. století. A k účasti na její stavbě byly přizvány i různé etnické skupiny, žijící ve městě a okolí, s tím, že budou mít v Katedrále svou místnost, která bude symbolizovat, čím která kultura přispívá do společné pokladnice krásy a dobra (ano, takhle romanticky). U zrodu těchto prvních „Nationality rooms“, tedy národnostních pokojů, stála jistá Ruth Crawford Mitchell, zřejmě emancipovaná dáma, která byla přítelkyně Alice Masarykové (a údajně také milenkou Jana Masaryka). České a slovenské vazby tu ostatně nejsou nijak překvapivé: právě tady T. G. Masaryk podepsal se zástupci různých krajanských organizací v květnu 1918 tzv. Pittsburghskou dohodu, která byla důležitá pro mezinárodní uznání Československa v roce 1918.

A tak mezi první otevřené národnostní pokojíky patřil i ten československý v roce 1939. Paní Crawford Mitchell měla pro Československo zvláštní slabost, a tak je z jejího dědictví udíleno stipendium českým odborníkům (nevím, jak je to se Slováky; letos tu nikdo není), kteří se tu mají poučit o něčem, co mohou aplikovat doma. A když už jsem na téhle straně oceánu, pozvali mě kolegové z Harvardovy univerzity a z newyorské Columbia University na několik přednášek. O harvardské zkušenosti píšu níže; ta columbijská mě čeká příští týden.

Z Harvardu

Před pár dny jsme se vrátili do našeho prozatímního domova; minulý týden jsme totiž strávili v Cambridgi. Tohle město tvoří jakési souměstí s Bostonem na druhém břehu řeky Charlie. Jeli jsme sem proto, že jsem tu měla dvě přednášky na Harvardově univerzitě, a jejich příprava mě v poslední době dost zaměstnávala.

Pittsburghská univerzita, kde jsem tento semestr, patří mezi první stovku světových univerzit, ovšem je to hlavně díky místní medicíně, která je proslulá. V mém oboru to tak impresivní není. Jakmile jsem ale vstoupila v úterý na jeden z harvardských seminářů mé kolegyně Kay (kterého jsem se účastnila jako host), pochopila jsem, že ne nadarmo je Harvard opakovaně světová jednička: zajímavé téma – celý semestr se jmenuje Hyphen-nations (to „hyphen“ znamená pomlčku, a je to o Afro-Američanech, Asijsko-Američanech a podobně) – pečlivě nachystaný materiál, studenti připravení, a na tom jednom semináři, trvajícím tři hodiny, jim pět různých specialistů problematiku vysvětluje z různých úhlů. Zároveň se tam trénovaly diskuzní dovednosti, kupříkladu jak zareagovat na popírače holokaustu. (Na můj vkus to ale bylo až příliš „pedagogické“.)

V tomhle prostředí se mi samozřejmě třásla kolena, zvláště když jsem se dozvěděla, že vlastně nebudu přednášet pro studenty, ale pro „fakulty“, tedy primárně učitele, a doktorandy. Stručně řečeno to dopadlo dobře – také díky souhře různých věcí včetně

toho, že ve stejný den, kdy jsem měla přednášku o Karlu Krylovi a recepci jeho díla, zrovna dostal Nobelovu cenu za literaturu Bob Dylan. Jak jsme říkaly s kolegyní: Tohle načasování bylo na celé akci to nejtěžší.

Prima taky bylo, že se v obou případech sešlo kompetentní a zaujaté publikum, s nímž byla radost diskutovat. Na první přednášku přišel mimo jiné chlápek, který napsal knihu o českém disentu, a já jsem ji znala, přičemž on znal moje Pražské hudební světy. Na druhou, která byla o romské hudební reprezentaci, přišel zas český Rom Tomáš Kačo, s nímž jsem si před pár lety nějakou dobu mailovala. Teď studuje v Bostonu hudbu.

Ale: když vidím, co mě to stálo úsilí, a také když vidím Kay, která v 68 letech srší energií jako atomová elektrárna (opravdu, já jsem proti ní leklá ryba), a přitom bývá pokaždé večer pořádně unavená, a vlastně nezná nic jiného než plné zaměření na práci, uvědomuju si, že na tuhle první ligu má málokdo. Já to nejsem. Už se těším, jak si ráno zaběhám, aniž bych přitom myslela na vědu. Myslím, že tohle si Kay vůbec neumí představit.

Zuzana Jurková

Standova báseň z Harvardu:

Letadlo obléhá Boston
chce nás navnadit
pilot vychutnává manévr
držíme se nad vodou
pro život by se chtělo
hledáme kadeře vod
ozdobené bójkami
přistáváme od samého břehu
pilot si vzal na starost
životy rodiče rodiče
učitelé učitelé pastoři
Univerzitní učitelka mi
ženu odvádí míří
na Harvard po přistání
vzlétání k poznání
doma poznávám člověka
a ještě jeden k ní patří
společně slaví Jom kipur
ne příliš ortodoxně
Jehova Hospodin ať
žehná žehná jim
oni dávají dál

Adventní a vánoční zpívání

Milí zpěváci i jejich příznivci, ráda bych informovala o připravovaném adventním a vánočním zpívání. Letos (stejně jako vloni) jsme se připojili k nácviku **adventních rorátů** hnidouských katolíků. Roráty se budou zpívat několikrát. Na počátku adventu v libušinském kostele (26. 11. v 18 hodin), pak u sv. Jana Křtitele ve Vrapicích (3. 12. v 18 hodin), ve Floriánské kapli (11. 12. odpoledne nebo večer,

hodinu zatím nevím) a 14. 12. v 18 hodin u nás – v průběhu střední adventní pobožnosti. Pokud to jen trochu půjde, přijďte, ať tam nezpíváme prázdným lavicím. Bude to fakt pěkné.

Spolupráce se švermovskými katolíky vznikla vlastně z nouze ve chvíli, kdy jsme nemohli zajistit hudební složku ekumenické bohoslužby k šestistému výročí upálení Jana z Husi. Pak jsme domluvili adventní zpívání (to bylo vloni)... Takže letos máme druhý ročník.☺ Pro toho, kdo se chce připojit: zkoušky probíhají v pátek od 19 hodin v kostele v Hnidousích.

K vánočnímu zpívání: Martina Škutová (zase jsem chtěla napsat Vlková) se ujala nácviku vánočního repertoáru pro naše vánoční bohoslužby. Zkoušky probíhají vždy v neděli hned po bohoslužbách. Přijďte, už zpíváme i trojhlasně! Děti jsou vítány, hudební nástroje zapojíme dle možností.

Pavla Vlková

Radostná zpráva

Těsně před uzávěrkou jsme dostali zprávu od Terezky Drtinové: *Tak se konečně chlubím našim chlapečkem: Tobiáš 2. 10. 2016, 3430g, 52 cm.* Na fotkách je vidět, že se raduje celá rodina i s Adámkem. Srdečně blahopřejeme a radujeme se s vámi!

Letní sborová dovolená 5.–12. srpna 2017

Příští letní dovolenou plánujeme strávit poblíž Stráže nad Nežárkou ve Fährichově mlýně. Odkaz zde: <http://jizni-cechy-trebonsko.cz/index.php/cz-cz/>

Mlýn přebudovaný na penzion s výletní restaurací se nachází necelé 2 km od Stráže nad Nežárkou. Po můstku přes Nežárku přijedete přímo k němu, vedle je ještě vila postavená za první republiky, která dnes slouží také jako penzion. Cesta dál nevede. Prostor před mlýnem je poměrně velký, umožňuje zaparkování snad všech našich aut i hry dětí a posezení u ohně. Uvnitř objektu jsem bohužel nebyla, ale věřím, že vybavení vyhovuje našim potřebám. Před mlýnem jsou větší přejeje (nebo rozvalený jez?) a již nefunkční náhon, takže v případě horkého počasí se tam budeme moci osvěžit. Na druhou stranu nebude kvůli náhonu možné nechávat venku před mlýnem malé děti bez dozoru. Ty však mají možnost hrát si uvnitř dvora, kde jsou herní prvky a gril. V objektu je také restaurace, která bude přes den otevřená pro

turisty, většinou cyklisty, ale také pro hosty vedlejšího penzionu. Díky poloze mlýna lze věřit správci objektu, že tam bývá klid.

Cena za ubytování s polopenzí činí 3 360 Kč (480 Kč na den); děti do 12 let zhruba 2 500 Kč. **Zálohu ve výši 1700 Kč dospělý /1300 Kč dítě platíte ideálně na náš účet 2100242006 /2010 během ledna, příp. hotově Kamile Krucké.**

Těším se, že tuto příležitost pobývat spolu a zakoušet požehnání zaslíbená společenství Kristových učedníků rozpoznáte a využijete.

Eva Bodláková

Připravované akce

Neděle 20. listopadu v 9 hod. **dětská bohoslužba**

Sobota 26. listopadu ve 14 hod. přednáška **Synové Abrahamovi (včetně obětování Izáka)**, přednáší Doc. Jiří Beneš, Th.D., vedoucí katedry biblistiky Husitské teologické fakulty UK.

Sobota 3. prosince v 9 hod. **adventní soustředění sboru**

Neděle 4. prosince po bohoslužbě **mikulášská nadílka**

Neděle 11. prosince v 17 hod. **adventní koncert Ženského pěveckého sboru Smetana**

Středa 14. prosince v 18 hod. pobožnost s **adventními roráty**

Pravidelná setkání ve školním roce

Neděle 8:15 hod. modlitební skupinka
9 hod. bohoslužba s péčí o děti

Pondělí 15 hod. setkání v Domově pro seniory
17 hod. ženská skupinka (lichý týden)
17 hod. mužská skupinka (lichý týden)

Úterý ženská skupinka domácí – dle domluvy

Středa 16:45 hod. sdílení a modlitby
17:45 hod. biblická hodina
(18 hod. adventní pobožnost v době adventu)

Pátek 10 hod. mimiškolka (lichý týden)
15 hod. mládež

Křesťanská poradna (ve školním roce)

je otevřena každou středu od 15 do 16:30 hod.

Otevřený kostel

je k dispozici každou středu od 15 do 16:30 hod.

Úřední hodiny

pro vyřízení potřebných záležitostí jsou ve čtvrtek od 9 do 11 hod. a ve středu od 15 do 16:30 hod.

Toto Nahoru, další zprávy, nedělní kázání, aktuality i fotografie naleznete na našem webu <http://ccshkladno.unas.cz>

Datum vydání: 4. listopadu 2016

Red. rada: J. Chytilová, S. Jurek, P. Osweto, P. Vlková, M. Vlková

Neoznačené příspěvky připravila redakční rada.